

‘Niemand staat er helemaal alleen voor’

Bij Samen Plannen vzw vinden kwetsbare mensen een luisterend oor

- ▶ Samen Plannen is een vrijwillig initiatief
- ▶ Werkt vanuit de vraag van de mensen
- ▶ Eva Gillis wil niet in een hokje terechtkomen

Patrick VERSTUYFT

Als van kindsbeen af brandt in Eva Gilis (39) het vuur van de idealist. „Soms maakt me dat wat overmoedig – ‘naïef’ zeggen sommigen – of te utopisch, maar als kind al kon ik niet tegen onrecht.” Het mag daarom geen wonder heten dat deze ‘pol en socer’ na een omweg in de commerciële wereld terechtkwam in de sociale sector. Tien jaar werkt ze intussen bij de Dienst Ondersteuningsplan (DOP) voor personen met een beperking.

„Bij DOP raakte ik overtuigd van een visie op onder meer het werken vanuit de vraag van de mensen en niet vanuit het aanbod. Het bekwaamde me om te gaan met de krachten en talen-

„Samen Plannen wil mensen opnieuw in zichzelf doen geloven”

ten van mensen en in het inzetten van het netwerk.” Omdat ze haar expertise breder wil inzetten, richtte Eva Gilis vorig jaar Samen Plannen vzw op. „Voor iedereen die keuzes moet maken, daarin vastloopt en alles op een rijtje wil zetten met mensen die voor hen belangrijk zijn.”

In dat ene jaar legde de vzw een ongeloflijke weg af, vindt Eva Gilis. „Al doende zag ik dat ik veel meer tijd moest investeren in de fase vóór het komt tot een groepsproces. Eerst hebben mensen nood iemand die luistert, pas dan willen ze zich omringen met bekenden – buur, collega, vriend, hulpverlener. Bij de meest kwetsbaren – mensen met kansarmoede, personen met een verslaving, daklozen, mensen die al dan niet in of uit de gevangenis waren – is dat netwerk beschadigd. Eerst moet in het herstel of de uitbreiding van dat netwerk worden ge-

investeerd of in het herstel van het zelfbeeld en het zelfvertrouwen.”

Dat gebrek aan luisteren vindt ze een hiaat in de hulpverlening. Eva Gilis: „Als je past in een specifiek hokje van een bepaald aanbod, dan kun je hulp krijgen. Zo niet, val je uit de boot. En ze zijn met velen. Zij die er al veel hulpverleningstrajecten op zitten hebben, komen dan bij ons terecht. Samen Plannen wil hen opnieuw in zichzelf doen geloven, hen ervan overtuigen dat er ook voor hun een plaats is op deze wereld en dat er altijd hoop is. Hoe donker of hoe complex het ook lijkt, niemand staat er helemaal alleen voor.”

Veel steun krijgt ze van haar collega-vrijwilliger Paul. Een ervaringswerker noemt ze hem, „iemand die veel heeft meegeemaakt. Paul is een meerwaarde als collega, maar ook voor de mensen. Hij scheidt meteen een vertrouwen, want het is heel anders voor mensen om om te gaan met een hulpverlener die vanuit de theorie werkt dan met iemand die hetzelfde als hen heeft meegeemaakt”.

Iemand anders op wiens steun ze kan rekenen, is Stefan Perceval, artistiek directeur van Het Gevolg in Turnhout en peter van de vzw. „Ik heb enkele ‘idolen’, mensen naar wie ik opkijk. Hij is een van hen”, verklapt Eva Gilis. „Meestal vinden de gesprekken plaats bij onze mensen thuis. Sommigen hebben echter geen eigen huis of willen dat liever niet. Dan kunnen we altijd terecht in lokalen van Het Gevolg.”

Nu almaar meer mensen bij haar aankloppen, wil ze met haar gezin – man en drie kinderen – „een evenwichtsoefening maken en zien wat haalbaar is op lange termijn”. Maar wat ze doet, moet gratis blijven voor de mensen. Geld van de overheid wil ze liever niet, „want dan heb ik het gevoel dat ik mijn ziel verkoop. Ik wil niet in een hokje terechtkomen. Onze mensen mogen een bijdrage geven, voor de onkosten, maar de meesten kunnen dat niet”. Giften zijn daarom altijd welkom.

Meer info op de website www.samenplannenvzw.be.

Greet De Boeck kijkt met trots terug op haar zandschilderij in CC De Werf in Aalst. © Greet De Boeck

‘Gij hebt mijnen poot’

Greet DE BOECK wil traditie van zandschilderen voortzetten

Het leukste wat ze ooit deed, was in 2014 een zandtapijt maken van acht meter op acht over een hele bovenverdieping van CC De Werf in Aalst, het resultaat van een samenwerking met het Stedelijk Museum voor Actuele Kunst (SMAK) uit Gent. „Meer dan twee maanden werkte ik eraan”, herinnert Greet De Boeck (56) zich nog.

„Niemand kan uitleggen hoe groot mijn passie is”, weet ze. De familietraditie van het zandschilderen liet haar nooit los, zeker niet meer toen haar vader stierf. „Vake zei op zijn sterfbed tegen mij: ‘Greet, gij hebt mijnen poot.’ Dat is Hekelgems om te zeggen: ‘Jij hebt mijn hand.’ Wat ik doe, doe ik voor mezelf, maar vooral, als ik ermee bezig ben, voor de band met vake.”

Ze is de vierde generatie van zandstrooiers, maar haar zoon lijkt niet geneigd de traditie voort te zetten, ook al beheerst hij de techniek. „Ik leerde het vak van mijn vake Roger. Hij was grootgebracht bij zijn tante Maria, zelf een dochter van Adèle Callebaut die ooit in 1873 in het café ‘t Oud Zandtapijt in Hekelgem met het zandstrooien is begonnen. De bakermat van het zandtapijt is dus hier”, benadrukt Greet De Boeck. „Vroeger werden zandtekeningen op de grond gemaakt, vooral bij feestelijke gelegenheden. Ik had het geluk dat mijn grootvader daar ook kunstig kon mee omspringen. Toeristen, ook uit het buitenland, en scholen kwamen met bussen naar Hekelgem om de tekeningen te bekijken. Het hoogtepunt lag vooral in de jaren 1950-1960. Vake werd toen overal in de gemeente gevraagd om zand te komen strooien. Toen was het hier echt aanschuiven.”

Zandtapijten van soms drie tot zes meter groot werden op een paneel gelegd, maar werden na enige tijd gewoon weggeveegd. „Ik gebruik nu een stofzuiger”, lacht Greet De Boeck. Haar vader zocht en vond evenwel een lijm om zandtapijten te fixeren zodat ze konden worden opgehangen.

Zijzelf gebruikt heel fijn wit Kempisch zand. Toch moet ze het nog meermaals ziften. Om het zand te kleuren, maakt De Boeck het eerst lichtjes nat, waarna ze er de pigmenten aan toevoegt. „Ik gebruik de hoofdkleuren rood, blauw en geel, en begin dan te mengen. Eens het werk klaar is, wordt er lijm opgespoten om het te bewaren. Alles bijeen duurt het maken van een zandschilderij ongeveer een maand.” Het maakt haar ook „een beetje trots dat ik geen lege balpennen, papieren ‘frietpuntzakjes’ of bekertjes gebruik om het zand aan te brengen. Ik doe alles met het zand in de hand. Ik moet het voelen”.

In het gewezen gemeentehuis van Affligem zijn nu permanent

enkele zandtapijten te bewonderen. Voorlopig ontbreekt het nog aan plaats voor een groot zandtapijt waarmee mensen haar bezig kunnen zien. Hoe groot? „Drie op vijf zou mooi zijn, want het geeft een kick als je midden een zandtapijt zit, bovenaan start en het tapijt ziet groeien.”

Het zandschilderen combineren met een voltijdse baan in twee scholen als leerkracht plastische opvoeding en creatie is niet evident. „Het is een ambacht waar je uren mee bezig bent. Soms lijkt het wel een obsessie. Ik heb de gave, dus moet ik er iets mee doen. En ik ben misschien een koppige trien, maar ik wil niet dat het zandschilderen hier stopt.” (PV)

Meer op www.zandtapijt.be.

Advertentie

“Een traplift past niet op mijn trap.”
Wedden van wel?

Een traplift van thyssenkrupp past zich altijd aan.

€650
korting*

0800 26 100

tk-traplift.be

thyssenkrupp

*Aanbieding onder voorwaarden, zie www.tk-traplift.be

‘Samen nadenken, praten en plannen’, zo luidt het credo van Vera Gilis om mensen uit het slop te halen. © Vera Gilis